

Hồi 17

Thần Bí Thiên Cung

N

hạc Lâm ung dung vuốt râu vừa cười vừa nói tiếp:

- Âu Dương đường chủ khách sáo quá, chúng ta là người thân với nhau cả. Công Đức đường với Chấp pháp đường như một thoi, hà tất đường chủ phải câu nệ như thế. Chứ có phải là những giới giang hồ thường đâu.

- Lát nữa tại hạ tạ tội với đường chủ sau.

Câu hỏi này của Nhạc Lâm nghe rất mỉa mai.

Nếu Nhạc Lâm nói là không vô hình chung mình đã phủ nhận địa vị chủ nhân của núi Quân sơn, mà nói là quen biết thì tất nhiên phải nói rõ chuyện của Giang Mẫn cho chàng nghe, nhưng gừng càng già càng cay, Nhạc Lâm lớn tuổi như vậy có phải là tầm thường đâu. Nên y chỉ cau mày lại suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Có thể nói lão không quen biết và cũng có thể quen biết vì vậy lão mới nói không quen biết là thế.

Âu Dương Siêu nghe thấy y nói như vậy liền chửi thề:

"Lão già này gian xảo thật!"

Nhưng mặt chàng làm ra vẻ đứng đưng mà hỏi tiếp:

- Lão đường chủ nói như thế là nghĩa gì?

Ngũ Trảo Kim Long lại lớn tiếng cười và đáp:

- Lão nói là không biết nhưng rõ ràng trên núi Quân Sơn này có một người như vậy, nếu bảo là biết thì lão lại không biết lai lịch của nàng, thậm chí tên họ của nàng là gì lão cũng không biết nốt, như vậy thì làm sao mà bảo là lão quen biết được?

- Như vậy...

- Nàng tới Quân Sơn chưa đầy nửa tháng.

Nhạc Lâm nói như vậy không đợi chờ Âu Dương Siêu hỏi tiếp lại tiếp tục nói luôn:

- Thủ hạ của lão phát hiện nàng ta đến quấy nhiễu nhiều Quân Sơn nhưng vì nàng diên diên rồ rồ nên cứ mặc cho nàng ở đó, không ngờ tối hôm nay nàng lại xuất hiện và thất lễ với Âu Dương đường chủ như vậy. Ngày mai lão phải sai thủ hạ lục soát hết Quân Sơn, tìm đuổi nàng ra khỏi hồ Động Đình này mới được.

Nói xong, y nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu để xem chàng phản ứng ra sao.

Âu Dương Siêu cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Việc này khỏi phải cần Đường chủ tốn công lớn như vậy.

Nhạc Lâm lại nghiêm ngôn làm như có sự thật vậy, nói tiếp:

- Âu Dương Đường chủ không cười Công Đức Đường chúng tôi ăn nói hàm hồ chứ.

- Đâu dám!

- Ha ha...

Nhạc Lâm cười vẻ gượng gạo rồi y chỉ tay về phía bóng đen của Quân Sơn hơn hử nói tiếp:

- Không dám giấu giếm Âu Dương đường chủ, tuy Công Đức Đường chúng tôi chưa có tên tuổi gì trên giang hồ cả, nhưng sự thành tựu nho nhỏ của Ngũ Long Hội của bốn Đường cũng không đến nỗi xấu hổ Thống Nhất Giáo. Nên nếu có ai dám khinh thường Quân Sơn thì Nhạc Lâm này tuy già thật nhưng cũng không dễ gì bắt nạt đâu.

Y bỗng nói như vậy không khác gì là bảo cho Âu Dương Siêu biết đừng có khinh y già nua tuổi tác yếu đuối mà khinh thường y. Nhưng lời đe dọa của y rất khôn khéo, khiến Âu Dương Siêu có tức giận cũng không sao tức giận ra mặt được.

Âu Dương Siêu liền trợn ngược đôi lông mày lên hỏi rằng:

- Lão đường chủ nói như thế có phải là...

Nhạc Lâm bỗng làm ra vẻ hòa nhã thân mật và đỡ lời:

- Vì Âu Dương đường chủ là người ở trong một nhà, lại là người phụ trọng trách của bốn giáo, cho nên nhất thời lão mới không giữ gìn mà ăn nói sỗ sàng như vậy.

Âu Dương Siêu đã có mưu kế rồi, chàng cũng biết ý nghĩa lời nói của Nhạc Lâm, trước mặt mình khoe Ngũ Long Hội như vậy là để tán dương mình, vì vậy chàng giả bộ làm như ngờ ngác không hay biết gì hết và đã quyết tâm tìm hiểu xem thật lực của Quân Sơn ra sao, vì vậy trái lại chàng còn trịnh trọng nói rằng:

- Khi lão đường chủ gây tên tuổi trong võ lâm thì lúc ấy có lẽ tại hạ còn chưa lọt lòng mẹ.

Câu nói này chàng khen ngợi Nhạc Lâm rất khéo léo nên Ngũ Trảo Kim Long cũng nhanh nhẩu khen lại rằng:

- Âu Dương đường chủ là người tài ba thứ hai của Nhất Thống Giáo, lão ví sao được với Âu Dương đường chủ, mong Âu Dương đường chủ đừng có quá khen lão.

Sự thật thì trong lòng y làm gì có nghĩ như thế, nhưng y giả bộ khiêm tốn đấy thôi.

Âu Dương Siêu đã định tâm dò xét thật hư của Quân Sơn nên chàng giả bộ không hiểu mà hỏi lại Nhạc Lâm rằng:

- Không biết lão đường chủ bố trí Quân Sơn này như thế nào, chẳng hay lão đường chủ có cho tại hạ được sáng mắt ra không?

Nhạc Lâm đắc chí quên cả hết cả sự dè dặt, liền vuốt râu vừa cười vừa đáp:

- Tưởng gì chứ việc này thì lão không dám, nhưng xin Âu Dương đường chủ đừng có chê cười thì lão toại nguyện lắm rồi.

Nói xong, y bỗng lớn tiếng nói tiếp:

- Mời Âu Dương đường chủ chỉ giáo cho.

Y nói chưa dứt đã tung mình nhảy lên trên cao ba trượng, người ở trên không tựa như một con rồng bay lượn vòng quanh trên rừng một vòng, đồng thời y rú lên một tiếng rất cao

và rất bén nhọn làm chấn động cả cây cối trong rừng, khiến những chim chóc cũng phải kinh hãi bay chạy tứ tung.

Tiếng rú của y vừa rồi nổi lên, trên núi Quân Sơn đã có mấy chục đại hán áo đen ở bốn mặt tám phương cùng chạy tới khu rừng ấy, chỉ trong nháy mắt đã có ba mươi sáu đại hán tay cầm khí giới đứng sát cánh nhau và nghiêm nghị chờ lệnh rồi.

Lúc ấy Nhạc Lâm cũng hạ chân xuống đất, tay vuốt râu đứng cạnh Âu Dương Siêu.

Ba mươi mấy đại hán nọ đều cung kính vái chào rồi đồng thanh lớn tiếng nói:

- Anh em thuộc hạ tham kiến đường chủ.

Nhạc Lâm nghênh ngang đáp:

- Miễn!

Rồi y lại giơ tay lên chỉ Âu Dương Siêu mà giới thiệu cho các thủ hạ hay rằng:

- Vị này là Âu Dương đại hiệp, người có lên can mật thiết với giáo chủ và cũng là Chấp Pháp đường chủ của bốn giáo, các người đã được gặp qua Âu Dương đường chủ chưa?

Ba mươi mấy đại hán đều đồng thanh đáp:

- Anh em thuộc hạ đã được yết kiến Âu Dương đường chủ rồi.

Âu Dương Siêu kinh hãi thềm và đưa mắt nhìn vào đại hán tay cầm Hồ Đầu Song Câu rồi cứ ngẩn người ra quên cả nói chuyện.

Lúc ấy Nhạc Lâm lại nói với chàng tiếp:

- Những người này vốn dĩ là Tam Thập Lục Thiên Cương của Ngũ Long Hội, không biết Âu Dương đường chủ có nghe thấy ai nói tới chúng không?

Nghe thấy Nhạc Lâm nói như vậy, Âu Dương Siêu càng tin tưởng thêm liền gật đầu đáp:

- Tại hạ đã sớm nghe thấy đại danh của các vị ấy.

Chàng vừa nói xong đã tiến lên mấy bước trước mặt đại hán cầm song câu mà ngẩng mặt lên hỏi:

- Vị này trông quen lắm, hình như tại hạ đã được trông thấy ở đâu rồi thì phải.

Đại hán ấy nghe thấy chàng nói như vậy giật mình đến thót một cái cả người cũng rung động theo, y ngẩn người ra giây lát rồi đưa mắt nhìn Nhạc Lâm nhưng không dám nói năng gì hết.

Nhạc Lâm tủm tủm cười và nói:

- Những anh em này từ trước tới nay vẫn ở biên giới Tứ xuyên, chưa hề bước chân vào Trung Nguyên bao giờ, có lẽ Âu Dương đường chủ nhận lầm người cũng nên.

Âu Dương Siêu đã biết ba mươi sáu Thiên Cương này chính là mấy quái nhân áo đỏ hồi nãy, nhưng chàng không muốn lộ mặt nạ của chúng vội và chàng cũng biết có nói ra mình cũng không có bằng cứ gì hết, họ không nhận thì mình còn biết làm sao.

Nghĩ như vậy chàng liền cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Vâng! Lão đường chủ nói rất đúng, người trên giang hồ giống mặt nhau nhiều lắm, có lẽ tại hạ nhận lầm người cũng nên.

Nhạc Lâm đang tỏ vẻ không yên, bây giờ nghe thấy Âu Dương Siêu nói như thế mới yên tâm, liền giơ tay lên quát bảo ba mươi sáu Thiên Cương kia rằng:

- Ai nấy trở về vị trí của mình đi.

Ba mươi sáu đại hán kia đồng thanh đáp:

- Xin tuân lệnh.

Ba mươi sáu người liền chia làm bốn mặt tám phương giải tán luôn, chỉ thoáng cái đã mất dạng hết.

Âu Dương Siêu giả bộ làm như chịu phục tài ba chỉ huy của Nhạc Lâm và võ nghệ của ba mươi sáu Thiên Cương rồi, chàng chấp tay chào lão đường chủ và nói rằng:

- Tuy tại hạ ra đời không bao lâu, nhưng chưa hề được trông thấy những chòi canh ngầm lợi hại như thế này. Có thể nói lão đường chủ là một kỳ nhân trong võ lâm và cũng là một nhân tài của giang hồ.

Nhạc Lâm khoái chí vô cùng, liền vênh mặt lên đáp:

- Âu Dương đường chủ cứ khen như vậy, sự thật những chòi canh này có phải do lão xếp đặt đâu.

Âu Dương Siêu không chịu bỏ lỡ cơ hội, vội hỏi xếp:

- Chẳng lẽ trong quý đường còn có người cao minh khác nữa hay sao?

- Không! Sự xếp đặt này là do giáo chủ chỉ bảo đấy.

- Giáo chủ xếp đặt hết ư?

- Phải! Tất cả mọi việc ở trên Quân Sơn này đều do giáo chủ xếp đặt hết lão chỉ thừa lệnh mà thi hành thôi.

Nhạc Lâm vừa nói vừa đưa mắt nhìn thần sắc của Âu Dương Siêu. Âu Dương Siêu cũng không hiểu tài ba của người đứng đầu Ngũ Long Hội này ra sao?

Chàng biết ba mươi sáu Thiên Cương đó chính là ba mươi sáu đại ấn đồ đã vây đánh mình hồi này và tại sao lúc trước chúng kiêu ngạo đến thế mà bây giờ lại cung kính đến như vậy. Vả lại quần áo của chúng lại được thay đổi nhanh chóng vô cùng.

Còn việc Giang Mẫn bị điên khùng là việc chàng quan tâm đến nhiều nhất, vì vậy chàng lại vội hỏi:

- Vừa rồi thiếu nữ điên kia cũng do giáo chủ xếp đặt phải không?

- Việc này...

Nhạc Lâm chần chừ một lát rồi tùm tùm cười, không trả lời câu hỏi đó, trái lại còn hỏi lại Âu Dương Siêu rằng:

- Chẳng lẽ Âu Dương đường chủ với thiếu nữ ấy có liên can gì chăng?

Âu Dương Siêu không sao chịu nhịn được nữa, trước kia chàng muốn hiểu rõ nguyên nhân nên mới cố nén lửa giận hỏi vặn như vậy, nhưng bây giờ chàng thấy đối phương cứ ầm ố không nói rõ sự thật cho mình hay liền tỏ vẻ không vui và buột miệng trả lời Nhạc Lâm rằng:

- Lão đường chủ đoán rất đúng, nàng là bạn tri kỷ của tại hạ đấy.

- Ủa, có thật không?
- Sao lại không thật. Lần này tại hạ đi qua quý địa, một nửa cũng vì nàng đấy. Nhạc Lâm không lấy làm ngạc nhiên nhưng vẫn giả bộ kinh hãi nói tiếp:
- Như vậy chắc Âu Dương đường chủ muốn biết rõ việc của nàng lắm.
- Lẽ dĩ chiên rồi.
- Nàng thuộc môn phái nào.
- Huyền Huyền môn. Môn hạ của Huyền Huyền Ngọc Nữ La lão tiên bối.
- La Lãnh Phương ư? Đường chủ nói nàng là đệ tử đích truyền của La Lãnh Phương đấy à?

Hình như y có vẻ kích động, mặt lúc đỏ lúc trắng, hiển nhiên trong lòng không yên...

Âu Dương Siêu thấy vậy tuy biết ba chữ La Lãnh Phương đã làm cho Nhạc Lâm không yên, nhưng tại sao y lại không yên như vậy thì chàng chưa được biết rõ. Không biết có phải Nhạc Lâm sợ cái tên ấy hay là y có ân oán gì với Huyền Huyền Ngọc Nữ. Nhưng đã trót nói ra rồi, chàng đành phải khẳng khái nói tiếp luôn:

- Chính thế.

Ngờ đâu chàng vừa nói xong, thì Nhạc Lâm đã quay người và lớn tiếng bảo chàng rằng:

- Nếu vậy đường chủ hãy theo lão đi kiếm nàng đi.

Y vừa nói dứt người đã nhảy ra xa hơn trượng mà tiến thẳng vào trong rừng rồi.

Âu Dương Siêu không hiểu ắt giáp gì hết nhưng cũng vội theo sau mồm thì kêu hỏi rằng:

- Lão đường chủ với La tiên bối có thù hằn gì với nhau thế?

Nhạc Lâm không ngừng chân vẫn tiếp tục chạy, đồng thời trả lời:

- Hãy tìm thấy nàng ta đã rồi lão sẽ nói chuyện sau cho mà nghe.

Nói xong, ông ta lại ngẩng mặt lên trời rú lên một tiếng thật dài, quả nhiên một lát sau ba mươi sáu đại hán hồi này lại xuất hiện tứ phía, ông ta liền dặn bảo chúng rằng:

- Mau đi tìm con bé điên lại đây, không được đã thương nó chút nào.

Ba mươi sáu đại hán đó vâng lời chia làm bốn ngả đi luôn.

Lúc bấy giờ Ngũ Trảo Kim Long quay lại nói với Âu Dương Siêu rằng:

- La lão tiên bối có ơn với lão, lão muốn đền ơn mà làm không sao được, không ngờ...

Nói tới đó, vẻ mặt ông ta rất rầu rĩ và ăn năn, hiển nhiên trong lòng hối hận vô cùng.

Âu Dương Siêu đã đoán ra trước, biết việc này là do tại Ngũ Trảo gây nên hết, nhưng hiện giờ cần nhất phải tìm cho ra Giang Mẫn trước đã, nên chàng không tiện trở mặt với đối phương vội, vì vậy chàng cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Sự ân oán trong giang hồ, kể cũng khó nói thật.

Chàng vừa nói dứt, thì đã nghe thấy có tiếng kêu "u u" từ trong rừng vọng ra.

Nhạc Lâm nghe thấy tiếng kêu ấy, giật mình kinh hãi và lớn tiếng kêu:

- Nguy tai!

Ông ta vừa chấm dứt, thì đã có một người ở ngoài xa năm trượng phi tới. Nhìn thấy, Âu Dương Siêu thần kinh đang rối loạn, chàng giở hết công lực nhảy lên nghênh đón.

Bởi công lực và thân pháp của chàng nhanh hơn Nhạc Lâm vì thế chàng đi sau nhưng lại tới trước, người chàng ở trên cao ba trượng nhìn về phía có tiếng vọng ra.

Chàng thấy nơi ấy có một cái bóng trắng nháy nhót quay tít. Không cần nói rõ chàng cũng biết cái bóng trắng ấy là Giang Mẫn rồi, chàng sợ nàng đang bị thương nên vừa phi thân vào trong rừng, vừa lớn tiếng gọi Nhạc Lâm rằng:

- Lão đường chủ mau bảo quý đệ tử ngừng tay lại đi.

Ngũ Trảo Kim Long khinh công kém hơn chàng y đi trước lại tới sau, trong lòng có vẻ không vui, liền giơ hai tay ra giở công lực hết mạnh một cái, mới hạ chân xuống chỗ cách chàng không xa lắm, mồm thở hồng hộc và đáp:

- Lão đã ra lệnh cho chúng không được đả thương nàng rồi, điều này đường chủ cứ yên tâm.

Hai người nói tới đó, đã phi thân tới chỗ Giang Mẫn với mấy đại hán áo đen kia, chỉ thấy Giang Mẫn như một con diên, áo trắng dính đầy vết máu, nhất định không để cho mười mấy người nọ bắt được mình, vì mười mấy người nọ đã có mấy tên bị nàng đả thương nằm ra đất bìa hải, có người ngồi xếp bằng tròn vận công điều sức, còn lại hơn mười người tay cầm khí giới vây Giang Mẫn vào giữa, nhưng không dám lại gần nàng, chỉ hò hét kêu la dọa nạt để nàng khỏi lại gần tấn công mình.

Còn Giang Mẫn trong tay đã có thêm đôi phán quan bút, đang múa tít, thế công nào của nàng cũng giở toàn lực ra lợi hại khôn tả.

Âu Dương Siêu thấy vậy cũng phải phục quy luật nghiêm nghị của Ngũ Long Hội, ba mươi sáu Thiên Cương này đành để cho Giang Mẫn đánh và bị thương rất nhiều, mà không ai dám đánh lại Giang Mẫn nữa thế, vì vậy mới có nhiều người bị thương.

Nhạc Lâm vừa phi thân tới, liền lớn tiếng quát bảo:

- Các người hãy tránh ra.

Còn mười mấy người bao vây Giang Mẫn nghe thấy đường chủ bảo như vậy, vội vàng ngừng tay ngay. Một người sử dụng kiếm liền nói với Nhạc Lâm rằng:

- Thưa đường chủ cô nương này lợi hại lắm.

Nhạc Lâm đưa mắt liếc nhìn một cái rồi hai má đỏ bừng ấp úng trả lời đại hán ấy bằng:

- Các người hãy đứng sang bên để xem Bồn đường chủ bắt giữ cô nương ấy lại.

Mọi người nghe Nhạc Lâm nói thế và cùng lui về phía sau để xem lão ta bắt giữ Giang Mẫn.

-- o O o --